

עבודה זרה ס

עניין: מנהג שפיכת מים במת גוי

שולחן ערוך יו"ד סי שלט

ה. ט. ז. ח. ט. מנהג (ה) (ו) (ז) לשפוך (ח) כל המים שאובים
(ד) [ז] (ו) שבשכונת המת:

ש"ך יו"ד סי שלט

ז. מנהג בו'. והטעם, שידעו הכל שיש צו מקרה מות, ולא ינטרן
להודיע צפה ויהא מולא דבה [פסחים ג, ב ע"פ משלי י, יח], ועוד, שמלאך
המות מפיל צמים ט טפת דס המות, שס [כל צו סימן קיד פו, א]. ובתשצ"ך

ברכי יוסף לחיד"א יו"ד סי שלט

ח. יש להסתפק קצת אי הוא הדין כשמת שכן עכו"ם
בבית שבחצר ישראל, ומסתברא לאסור נמי מים
שבשכונת מת עכו"ם, דחמירא סכנתא².

שם משמעון (מנשה) יו"ד סי ד

ד) ג'י' או גויה שמתו בבית ישראל אי לריכס לשפוך
המים כישראל מת או לא עיין צס' הנו' שס
שהביא מ"ש הרב מוה"ד צס' ברכ"י יו"ד סי' של"ט
דכתב מעשה בשפחה עכו"ם שמתה בבית ישראל ואחריו
שהיו נוהגים שלא לשפוך המים ולי נר' דלריך לשפוק
דלה"ט דסכנה אין לחלק ואף דלעכו"ם אין מוסיקין המים
וכמ"ס הרב"ד ז"ל מ"מ לנו המים שבבית שמת העכו"ם
אסור וכן הוריתי הלכה ועשו מעשה עכ"ד הרב"י ז"ל
וכתב הרב הנו' שס דאף למה שהורה ועשה מעשה הר'
ברכ"י ז"ל לשפוך המים היינו דוקא במים שלנו בבית
שמת שס עכו"ם אסור ברם הב' חלרות אשר מכל לז
אינן אסורין דדי לנו להחמיר באותו בית דוקא יע"ש.
וכה הראני עט"ר מיה"ר אש"ר המלך נר"ו (צע"ס שער
אשר ז"ל) תשו' כת"י למהר"א אלנרנאסטי ז"ל דנשאל
במזון זה והסכים להתיר דלא שייכי הגי' עמי שכתבו
הפוסקים אי משום מולא דבה ואי משום שמשפך מה"מ
סכינו במים דקבלה בידנו מפי אבותינו הקדושים דמה"מ
דגוי אינו של ישראל דלגויי יס מה"מ מיוחד להם ובדאי
דאינו משפך במים של ישראל וכן הטעם שכ' הרד"א
משום טומאה וטהרה לא שייכא בגוי יע"ש דברים בטעמן.
וכה אמר מוה"ר נר"ו דאין ספק דאילו היה רואה הברכ"י
ז"ל תשו' הלז לא היה נועה דעתו ד"ע להחמיר עכ"ד:

שו"ת משיב דברים יו"ד סי ריא

ובס' צרכי יוסף החמור ואלו ומוחזיר אפי'
בנכרי שמת צשכונה וטעם דמוחזיר סכנתא
ולי כנראה רא"י דנכרי לא שייך זה דהרי צווק' עי'
דף ק' צווקס צנפל לצור ועלה ואחריו שס ליש אלא
עלה וזוה עייש וצטי"ק קי' כיד כי לדלידן שרי אפי'
צסחי' עייש סיק ניה והא"ך מוה"ר צסחי' עכ"ס יח'י
אקור וטעם סכנתא אפי' בנכרי ליכא חשש כיל
[אב"ה עיי' צפי"ה צס"י קיה אוח ג' וזה שהצי"ה צס'
פרי חנוכה עייש וחיפוק ליי וטעם סכנה אלא דואי
דקיל דנעכרים ליכא חשש ויש להשיב ועיי'] וזכ"ס
לפי וזה שהחמיר בצרכי יוסף לאקור צוויס שצשכונה
אפי' צהנאה אלא דנכרי לא שייך זה ואף דדוקא
צוויס אקור אצל לא צווקס ויין ויין צוואי אלו
חושקין סכפל לחוכן וזוה ח"י לנו לאקור וטעם עי'ס
היולאך דה"י סכינו צהס אלא דואי דנעכרים לא שייך
זה ואין להחמיר. שז' וזלחתי צס' לשון חכמים העתיק
לשפוך ניכ בנכרי שמת. ולפעמי' צווקס דחוק לויס
אפסר להקל. [אב"ה אחריו הגאון המחבר ז"ל כי